

ДЕВЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Имало едно време двама приятели — Раму и Даму. Вратите на къщите им били една до друга. Раму имал магазин и работата му вървяла добре, докато Даму бил обикновен работник и живеел от скромна надница.

Богатият Раму винаги внимавал да не похарчи излишни пари. Той и жена му живеели много скромно. На обяд ядели само по една гозба и рядко канели гости на вечеря. Беднякът Даму водел твърде безгрижен живот. Той и жена му изхарчвали за храна и дрехи всичко, което той заработвал, до последната рупия. Не се и замисляли да скътат някоя пара за черни дни. Бедното семейство често канело приятели и роднини на гости. През нощта от къщата се носели весели песни.

Шоба, жената на Раму, често се чудела защо Даму живее толкова щастливо и пръска парите с лека ръка. Въпреки, че тя и мъжът ѝ били по-имотни, на тях им било много трудно да пестят. Често се лишавали от неща, които много им се искали до си купят. Жената на Раму наблюдавала съседите и се мъчела да отгатне тайната на тяхното щастие. Но колкото повече се замисляла, толкова по-неразрешима ѝ изглеждала загадката.

Шоба и Чиру често се събирали на приказка. Между къщите им имало плет и те си говорели през него. Един следобед, както си приказвали, Шоба попитала съседката си как става така, че те винаги имат пари за харчене и са толкова безгрижни и весели.

Чиру се усмихвала, но не могла да отговори.

— Не зная — отвърнала тя. — Струва ми се, че и мъжът ми също не знае. Но твоят мъж е по-умен и сигурно ще може да ти отговори.

Озадачената Шоба решила да попита мъжа си. В края на краищата, той наистина бил умен, както казала и Чиру. Когато чул въпроса ѝ, Раму се усмихнал.

— Кралице на моята къща — казал той, — не е чудно, че Даму и неговата жена са толкова безгрижни. Бедният Даму никога не е усещал магията на деветдесет и девет.

— Но каква е тази магия? — попитала жена му. — Нищо не разбирам.

— Ти няма да разбереш, дори да ти обясня. Затова няма да ти обяснявам. Някои неща трябва да се усетят, за да се разберат.

Шоба не го разпитвала повече. Тя знаела добре, че е безполезно да го моли за нещо, когато той е решил друго.

— След време ти сама ще разбереш всичко — допълнил Раму и жена му трябвало да се задоволи с това обещание.

След няколко дни тя забелязала някаква промяна у съседите. Нещо не било наред в къщата на Даму и жена му. Не се разнасяла миризма на пържена риба или на печено агнешко. Направило ѝ впечатление, че приятелите и роднините им продължавали да идват на гости, но не оставали на вечеря. И вече никой не пеел песни през нощта. През целия ден Чиру била заета, плетяла рогозки от листата на кокосовите палми. Вечер отивала да ги продаде на пазара. А през нощта Чиру и Даму седели на пода и продължавали да плетат рогозки.

— Чудна работа — мислила си Шоба. — Какво ли се е случило у комшиите? Струва ми се, че сега те работят през цялото време. И изглеждат толкова угрижени. Сякаш искат да спечелят все повече и повече пари.

Шоба казала на Раму за промяната, която била забелязала.

— Знаеш ли защо Даму и Чиру спряха да пилеят пари? — попитала го тя. — И защо изведнъж решиха да продават рогозки?

— Откъде да знам! — сопнал се мъжът ѝ. — По-добре попитай приятелката си, а не мене!

Шоба искала да зададе същия въпрос на Чиру, но съседката била толкова заета, че вече нямала време за празни приказки през оградата. Накрая Шоба загубила търпение и влязла в двора на Чиру. Искала да разбере какво става с приятелката ѝ. Шоба заварила Чиру седнала на пода да плете красива рогозка от палмови листа. Когато видяла гостенката, тя станала и ѝ подала една готова рогозка, за да седне на нея и продължила работата си. Отначало двете заговорили за най-обикновени неща, споменали близки и познати, разменили новини от живота на селото.

Накрая Шоба много внимателно зададе въпроса, който я измъчвал от няколко дни.

— Какво се е случило, Чиру? — попита тя. — Да не би Даму да има по малко работа тези дни?

— О, не! — отговорила Чиру. — С божия помощ той има достатъчно работа напоследък.

— Но сега всичко е толкова различно! — каза Шоба. — Защо спряхте да готвите риба и агнешко? Защо вече не пеете? Защо непрекъснато плетеш рогозки? Защо изглеждаш толкова угрижена?

— Няма определена причина — усмихнала се Чиру. — Просто сега живеем другояче. Това е...

— Не, не — недоумявала Шоба. — Трябва да има някаква причина. Е, разбира се, ако не искаш да ми кажеш, недей. Аз исках само да ти помогна. Ако имате нужда от пари, ще попитам мъжа ми...

— А, не, не! — извикала бързо Чиру. Нейната гордост била сломена и желанието ѝ да се похвали пред приятелката си надделяло. — Нямаме никакви трудности. Напротив. Е, добре, ще ти разкажа какво се случи. Но, моля те, не казвай никому. Дори на мъжа си. Даму ще ми се кара много, ако разбере, че съм се разбъррила.

— Ти ме познаваш много добре — наежила се Шоба. — Нали знаеш, че да ми повериш тайна е все едно, че да хвърлиш камъче в кладенец. Никой няма да узнае!

— Добре, ще ти кажа — продължила Чиру, която изгаряла от нетърпение да сподели с приятелката си. — Преди около две или три седмици мъжът ми се върна от работа. Както винаги той бил получил надницата, която му плаща господарят — рупия и половина. Когато стигнал до прага на нашата къща, видял на земята малка бяла торбичка. Вдигнал я. Била тежка и явно била пълна с пари, защото подрънквали отвътре.

— Представи си! — извикала Шоба. — Торбичка с пари!

— Слушай по-нататък! — прекъснала я Чиру и продължила да разказва. — Той бързо влезе вкъщи и веднага се заключи в стаята. Бях в кухнята, но го чух, че си дойде и отидох при него. Учудих се, че се е заключил и почуках на вратата. Той ми отвори и аз видях защо беше направил така. Върху леглото се издигаше купчина от рупии, които беше изсипал от торбата.

— Купчина пари! — извика Шоба. — Колко бяха?

— Ние ги преброихме — продължила Чиру — и излязоха деветдесет и девет.

— Деветдесет и девет, а не сто? — каза Шоба — Сигурно са били сто!

— Не. Бяха деветдесет и девет. Ние ги преброихме внимателно няколко пъти, но те все излизаха деветдесет и девет.

— Ама че работа! — не могла да се начуди Шоба.

— Помислихме си: „Колко жалко, че са деветдесет и девет, а не сто!“ — продължила Чиру. — Тогава мъжът ми взе една рупия от надницата си и я прибави към деветдесет и деветте. На другия ден аз можех да похарча само половината рупия, която беше останала.

— О, скъпа моя! — съжалила я Шоба.

— Когато на другия ден мъжът ми се върна от работа — продължила Чиру, — той ми каза, че щом вече имаме сто рупии, трябва да спестяваме и да ги направим двеста! И пак прибра една рупия от надницата си и ми даде отново само половин рупия. И така продължава всеки ден.

— А-а-а! — възкликнала Шоба. — Сега разбирам защо спря да готвиш риба и агнешко, защо вече не пееш и постоянно си угрижена. Вече разбирам защо по цял ден плетеш рогозки. Вас ви е завладяла магията на деветдесет и девет. За всичко е виновна тя, прав беше Раму.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.